

Jody Rosen o záhadné přitažlivosti Joshe Grobana

Jody Rosen, 30. 10. 2013

Z přebalu svého šestého studiového alba *All That Echoes*, které vyšlo v únoru, se na vás 32-letý Josh Groban dívá a mile se při tom usmívá. Má na sobě tvídový blejzr a šedé tričko. Opírá se při tom o zeď s dřevěným obložení - ve srubu nebo možná ve venkovské restauraci. Ať tak či onak, dojem, který ve vás přebal vzbuzuje, je zcela nesprávný. Grobanovy desky jsou popem v jeho nejvelkolepější podobě - popem plným silných crescend a silných emocí. Přebal alba by měl zpěváka zachycovat na strmé skále, o kterou se tříští příboj, na červánkovém nebi v pozadí by měli plachtit orli a vánek oceánu

by měl nadouvat košili hrdiny, který sentimentálně upírá svůj zrak kamsi do dále, směrem ke Středozezi. Místo toho fotka na přebalu *All That Echoes* říká: *Marks & Spencer* - podzimní kolekce pro muže. Ovšem hudba na albu říká, ba přímo řve, úplně něco jiného.

Tento skromný přístup Groban uplatňuje na všechno kromě svých písní. Josh je totiž podle všeho fajn chlap – přátelský, okouzující, sebekritický. Je zábavný, má rád komedii a sám má na své pažbě pár komediálních zářezů. Objevil se opakovaně v seriálu *Kancl* či v show *Jimmyho Kimmela* – ve skeči, který se stal hitem internetu a v němž Josh parodoval jak Kanyeho tweety tak i svůj vlastní sladákový hudební styl. Grobanův Twitter je jeden z nejlepších; nadupaný ironickými (a vědomě natvrdoost předstírajícími) bonmoty o délce jedné věty. Ale když dojde na hudbu, všechny stopy po ironii se vytratí.

All That Echoes začíná písní „Brave“ (Statečný), krásnou ukázkou Grobanova otevřeného srdce a naplno využitě bránice. Začíná pizzicatem smyčců, žestě bublají v pozadí a do toho Groban pobrukuje ve svém robustním, středním hlasovém registru. „Vzbuď se, vzbuď se, slunce už nemůže déle čekat / natáhni po něm ruku, než pohasne“. Méně než po minutě píseň vrcholí v refrénu a symfonický orchestr to vzdává ve prospěch popu: rozpumpované elektrické kytary, plně znějící bubny, melodie hodná balady Kelly Clarkson a lyrická klíše: „Když se tomu postavíš a vztáhneš ruku / navzdory tomu, čemu nerozumím / můj důvod, proč být statečný.“ To je Grobanova obchodní značka. Aranžmá jsou větrem ošlehaná, popové prvky jsou ozdobeny pentličkami z klasiky; poselství písní jsou inspirativní a dost vágní na to, aby zafungovala na všechny, kdo jdou okolo. Tím skutečným poselstvím je ovšem hlas: Grobanův zakulacený, vznosný baryton, ten nejstaromódnější zvuk, který kdy na vrcholu žebříčku hitů *Billboard* uslyšíte (nutno dodat, že Josh na něm za poslední dekádu strávil poměrně hodně času).

Groban je momentálně v našich končinách. Dnes večer bude zpívat v Prudentském centru v Newarku. Pokud by vám snad popularita tohoto muže nešla do hlavy (Groban doposud prodal více než 25 milionů alb), koncert vám pomůže si to vyjasnit. Tak za prvé, on opravdu umí zpívat; jeho hlas naplní velký dům. A za druhé, estetika je poněkud jiná než všechno, co jsme byli zvyklí v posledním století v populární muzice slýchat. Grobanův hlasový styl totiž není moc americký. Swing, bezstarostnost, nejasné a ne zcela čistě znějící tóny, afrikanismy, vlivy z oblasti Apalačského pohoří nebo amerického jihu – všechny tyto charakteristiky běžného amerického popu v Grobanově soundu chybí. Tón je jasný, čistý, dikce je zřetelná, vibrace jsou evropské. Groban je, jinými slovy, staromódní popový tenor. Navazuje na tradici, která sahá od Johna McCormacka a Maria Lanzy až po Andrea Bocelliho a Paula Pottse. Tradici, která je živá a zdravá a velmi pravděpodobně tu s námi zůstane bez ohledu na to, na jaké sci-fi rytmy budou děcka vyšilovat na diskotékách.

Když pak vidíte Grobana naživo, uvědomíte si, že má s popovou hvězdou 21. století společného mnohem víc, než byste čekali. Popovo-klasičtí zpěváci jako Paul Potts nebo Susan Boyle jsou divně asexuální, možná by se dalo říct až předsexuální. Ne tak Groban: ten chlápek prodává sex. Je to dvorný sex, nóbl sex, je to kostýmní drama, Panství Downton, sex z romantických románů. Ale je to sex. Grobanovy písně se tváří cudně, ale v jeho hudbě je zcela nepochybně vášně a sex na vás vykukuje z textů. Znovu se zaposlouchejte do „Brave“: „Nemůžeš se donekonečna schovávat před hromy / postav se bouři a vnímej déšť“. To není meteorologický déšť televizní rosničky, to je Princův metaforický, erotický, eufemistický déšť. Pokud jste v tomto směru skeptičtí, jedte se dnes podívat do Newarku a poslechněte si, jak budou ženy křičet.

(zdroj: <http://www.vulture.com/2013/10/rosen-on-josh-grobans-mysterious-appeal.html>)

Rosen on Josh Groban's Mysterious Appeal

Jody Rosen, 10/30/2013

On the cover of Josh Groban's sixth studio album, *All That Echoes*, which was released in February, the 32-year-old stares back at you with a pleasant half-smile. He is wearing a tweed blazer and a gray T-shirt; he's seated against a wood-paneled wall — of a log cabin, maybe, or a nice farm-to-table restaurant. In any case, the image is all wrong. Groban's records are pop at its most extravagant, full of grand crescendos and exalted sentiments. A Josh Groban album cover should capture the singer on craggy cliff top, waves crashing below, ospreys soaring against a purple sunset, an ocean breeze rippling our hero's

tunic as he gazes, dewy-eyed, into the middle distance, toward Middle-earth. The *All That Echoes* cover photo says: J. Crew Fall Men's Collection. The music screams otherwise.

It's Groban's way to come on modestly in everything but his songs. He is, according to all evidence, a nice guy — affable, charming, self-deprecating. He's funny, a "comedy fanboy," with comedy chops of his own. He appeared in a recurring role on *The Office*; in an instantly viral *Jimmy Kimmel Live!* bit, he sent up both Kanye West's tweets and his own schmaltzy musical style. Groban's Twitter feed is one of the best going, packed with wry (and knowingly dopey) quips and one-liners. When it comes to the music, though, all traces of irony evaporate.

All That Echoes begins with "Brave," a showcase for Groban's open heart, and open diaphragm. It starts with plinking pizzicato strings; orchestral brass rears up on the horizon, as Groban croons in his robust middle register: "Wake up, wake up, the sun cannot wait for long / Reach out, reach out before it fades away." Less than a minute in, the song rounds the corner into the chorus, and the symphonic gives way to pop: churning electric guitars, a big echoing drumbeat, a melody worthy of a Kelly Clarkson ballad, and lyrical bromides: "When you stand up and hold out your hand / In the face of what I don't understand / My reason to be brave." This is the Groban blueprint. The arrangements are windswept; the pop structures are decorated with classical filigree; the messages are inspirational, and vague enough to work for all comers. The real message, of course, is a voice: Groban's round, regal baritone, the corniest sound you will ever hear at the top of the *Billboard* charts, where he's spent a lot of time over the past decade.

Groban is in our neck of the woods tonight, performing at the Prudential Center in Newark. If you're mystified by the man's popularity — Groban has sold upwards of 25 million albums — a concert will help clear things up. For one thing, he really can sing; his voice fills up a big room. The aesthetic, of course, is different that everything we've grown used to in popular music over the last century. Groban's vocal style is not very American. Swing, insouciance, bent and blurred notes, Africanisms and Appalachianisms and Southernisms — all the characteristics of vernacular American pop singing are absent from Groban's sound. The vocal tone is pure and clean, the diction is clear, the vibe is Europhile. Groban is, in other words, an old-fashioned pop tenor. It's a tradition that stretches from John McCormack and Mario Lanza to Andrea Bocelli and Paul Potts, and will likely always be with us, no matter what sci-fi beats the kids are freaking out to in their space discos.

When you see Groban live, though, you realize he's got more in common with 21st-century pop stars than you first suspect. Pop-classical vocalists like Potts and Susan Boyle are weirdly asexual — you might even say pre-sexual. Not Groban: The guy sells nookie. It's courtly sex; it's genteel sex; it's costume drama, *Downton Abbey*, Romance novel

sex. But sex it is. Groban's songs come on chastely, but the throb in the music is unmistakable, and sex peeks through the lyrics. Listen again to "Brave": "You can't hide forever from the thunder / Look into the storm and feel the rain." That's not Al Roker's meteorological rain — that's Prince's metaphorical, erotic, euphemistic rain. If you're skeptical, head to Newark tonight and listen to the ladies scream.

<http://www.vulture.com/2013/10/rosen-on-josh-grobans-mysterious-appeal.html>